

inko

informatiegevende en
kontaktleggende periodiek
van de fraters van utrecht

36^e jaargang

nummer 5

december 2013

VAN DE REDACTIETAFEL

Het laatste nummer van de 36ste jaargang heeft u nu in uw hand. Het is weer gelukt om er een zeer gevarieerd nummer van te maken.

Natuurlijk vormt het komende kerstfeest en de jaarwisseling een belangrijk item, maar ook zien we informatie over jubilea, zowel in Nederland als in Indonesië. De laatste tijd reageren onze Indonesische medebroeders steeds positiever op onze verzoeken om iets te schrijven bij een jubileum van een medebroeder of een fraterhuis. Dit vindt de redactie heel fijn.

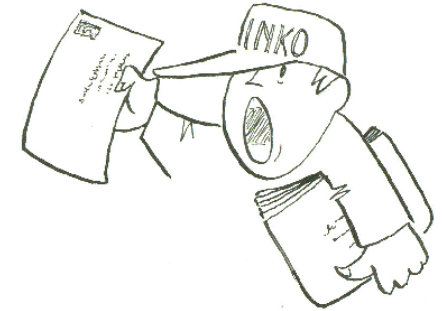
Ook de rubriek “De pen doorgeven” is weer heel verrassend deze keer en moedigt aan om met de serie door te gaan.

Of de bedevaartplaatsenserie doorgaat is de redactie nog aan het bekijken, maar deze keer heeft Petra wel een erg verrassende pelgrimagegang van zeven keer in twee jaar en wel op Walcheren beschreven....!

Alle medewerkers aan deze jaargang heel veel dank!

Vol goede moed sluiten we deze jaargang af met onze beste wensen voor de komende feestdagen. In 2014 komen wij weer graag bij u terug!

Veel leesgenoegen!

KERSTMIS 2013:

“MAG IK OPNIEUW JOUW GOD ZIJN?”

“In ieder geval vieren we samen weer Kerstmis dit jaar.” Dit is een uitspraak van frater Robertus Egberts wanneer er moeilijkheden waren die onoplosbaar leken. Ik heb het hem zelf nooit horen zeggen, maar via de mondelinge overlevering is mij deze uitspraak bij gebleven.

Ook dit jaar 2013 vieren we Kerstmis, het feest dat de mens uitnodigt om na te denken over fundamentele vragen. Over de roeping tot mens zijn. Ook dit jaar vraagt God: *“Mag ik opnieuw jouw God zijn?”* Mag Ik naast alle onzekerheden, twijfels en verwarring opnieuw geboren worden als jouw God?

Voor onze gemeenschap komt, na een jaar van onrust waarbij wij soms niet wisten hoe het verder moest, deze Kerstmis met de vraag: “Mogen we als gemeenschap voor elkaar nieuw zijn, opnieuw geboren worden? Gunnen we elkaar echt en oprecht een nieuwe kans?”

Dit jaar waren er soms buiten ons om ontwikkelingen die diep insneden in onze eigen leefwereld. Ondanks al de veranderingen die deze met zich meebrengen, komt Kerstmis met de vraag: Zijn we als gemeenschap in staat om de nieuwe ontwikkelingen als nieuwe kansen te zien? Gunnen we elkaar dat er ook mensen zijn die daarvoor meer tijd nodig hebben?

Ook dit jaar, waarin we wederom geconfronteerd werden met de misstappen van onze medebroeders in het verleden, komt deze Kerstmis met de vraag: Kunnen we ons als gemeenschap voldoende inleven wat het voor het verdere leven betekent voor de slachtoffers van deze misstappen? Gunnen we elkaar oprecht en van harte een nieuwe kans?

Met Kerstmis appelleert God aan ons vermogen om met Gods ogen naar elkaar om te zien. Om zodanig contact met elkaar te maken dat we elkaar tot recht laten komen. Laat onze steeds kleiner wordende gemeenschap een plaats zijn voor werkelijke Godsontmoeting.

Kerstmis is het vieren van de geboorte van Jezus en van onszelf.

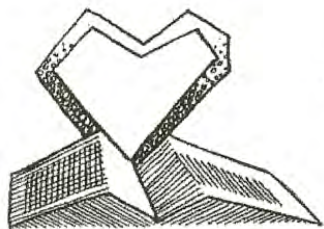
Kerstmis is de menswording van Jezus en onszelf.

Kerstmis is vieren dat niets onmogelijk is voor God. Dus ook voor mensen die geloven dat God vandaag opnieuw geboren kan worden, is het onmogelijke mogelijk. Laat ons daarvan binnen en buiten onze gemeenschap getuigen, zodat we samen ook dit jaar Kerstmis vieren.

Namens het Provinciaal Bestuur Nederland wens ik onze gemeenschap van medebroeders en anderen en alle INKO-lezers een Zalig en inspirerend Kerstfeest.

□

*Wilfried van der Poll
Provinciaal Overste.*

Overweging bij de Constituties

artikel 60

Voortdurende vernieuwing van leven vraagt, dat wij dagelijks tijd reserveren voor gemeenschappelijke bezinning, gebed en viering. Wij komen bijeen als geloofsgemeenschap, wij delen in elkaars geloofsleven en leggen samen getuigenis af van geloof in de ene Heer.

Naast de dagelijkse bezinning vraagt vernieuwing, dat wij meerdere keren door het jaar wat langduriger stilstaan bij de wezenlijke waarden van ons bestaan en bovendien jaarlijks meerdere dagen achtereen reserveren om ons te heroriënteren op het doel van ons leven.

Wij moeten daar vormen voor kiezen die bij ons passen, rekening houdend met verscheidenheid van opvatting en beleving. Als wij in deze geest samenkomen wordt het een bron van leven.

Jezus laat ons in een spiegel zien wie wij zijn en wat God van ons vraagt in deze tijd. Het is door de manier waarop Jezus geleefd en geleden heeft en gestorven is, dat de ervaring groeide van zijn onvoorstelbare liefde, die blijvend is. Een en al liefde, belangeloos en grenzeloos, die niemand buitensluit. Geraakt door zijn inspiratie en bezieling ervaren en vermoeden wij, dat Hij zich niet laat opsluiten in het graf. Jezus was een mysticus en leefde uit God en zag in alles God aan het werk. Zo deelt hij ons zijn Geest mee. Dat was zijn identiteit. Door Hem licht Godsbesef in ons op. God breekt in ons door. Hij trekt ons uit onze zelfbetrokkenheid, uit onze vermeende eigenmachtigheid.

Al wat Hij zei is eenvoudig: de voorbeelden in zijn parabellen zijn ontleend aan het gewone leven. Het gaat daarin om een mysterie dat Hij in enkele korte woorden onthult. In het evangelie volgens Joannes zegt Filippus: “Heer, toon ons de Vader, dat is ons genoeg.” Jezus antwoordt zoals geen enkele filosoof ooit heeft geantwoord: “ik ben al zo lang bij jullie en je kent mij nog niet, Filippus? Wie mij ziet, ziet de Vader”. Heel wat mensen die dit hoorden keerden zich verontwaardigd van hem af. Want in wat hij zei ging een diep mysterie schuil, dat betekende een uitdaging voor ons begrip. Christus stelt ons mensen steeds de vraag: “Wie denken de mensen dat Ik ben? En wat denken jullie?”

Een nooit opgehouden vraag, tot in onze dagen. Hij ondervraagt ieder van ons. Jezus Christus het menselijke gelaat van de Oneindige, de Onbegrijpelijke, de Ondoorgroendelijke, de Onpeilbare, de Onbekende. Jezus Christus het gelaat van de Ongenoemde en Onbevattelijke. Het is niet alleen mogelijk Hem te benoemen, maar we kunnen Hem zelfs aanspreken, aanroepen met de voornaam van een mens.

In de Sint-Janskathedraal in den Bosch hangt in de Mariakapel een tekst van een gebed waar de Zoete Moeder - zoals ze genoemd wordt in den Bosch - bedankt wordt voor het feit dat ze al zoveel eeuwen de mensen bemoedigd heeft door haar voorspraak en voorbeeld.

Voor jongeren betekent “moed” dikwijls nieuwe wegen durven gaan, het vertrouwde loslaten, risico’s nemen, het onbekende met vreugde tegemoet gaan. Voor ouderen krijgt het meer de kleur van aanvaarden van beperkingen, onmacht, tegenslagen, en tegelijk toch niet opgeven te doen wat nog kan. Het is uitdagend op die manier samen op te trekken, wetend dat de Levende ons nooit in de steek laat, dat we elkaar ook willen blijven dragen in alle zwakheid.

Zijn we zo “moedige christenen?”

□

*Voorhout, 15 oktober 2013
Drs. Alfons Kroese o.c.d.*

Terugblik van de gemeenschap op 65 jaar 1948 – 26 november – 2013

I. Het begin

Op 26 november 2013 bereikt de gemeenschap van het fraterhuis in Ndao-Ende, beschermd door de H. Aloysius van Gonzaga, de leeftijd van 65 jaar.

Het zal geen vrolijk en groot materieel feest worden, maar wel een dag van dankbaarheid, door de viering van de H. Eucharistie, waaraan de leden van de gemeenschap, de leerlingen van de internaten SMPK en SMAK en natuurlijk een aantal medewerkers van het fraterhuis zullen deelnemen. Dus feitelijk de gemeenschap die verblijft op het complex van het fraterhuis in Ndao.

In deze Eucharistieviering zal de priester van de parochie voorgaan, terwijl op de gewone dagen van maandag tot zaterdag en op de zondagen de voorganger een pater SVD van hun gemeenschap St-Jozef in Ende is. Op de dag van 26 november 2013 zal in de Eucharistieviering voorgaan Ambrosius Nanga, pr., de parochiepriester van Worhonio, Ende.

II. De naam “NDAO”

What's in a name? Wat betekent een naam? Een naam is niet belangrijk. Dit gaat niet samen met de uitdrukking: “What's in a name?” De schrijvers van dit artikel wilden ook graag iets schrijven over de naam “NDAO”, dat een aantal mensen zou aanspreken. What's in a name? En halverwege dit schrijven kan men – net als de schrijver – zich nog steeds afvragen: What's in a name? Een van de schrijvers probeert mondeling informatie te krijgen bij het dorpsvoofd van Ndao, die naast het kloostercomplex, de scholen en internaten woont, alleen gescheiden door de dode rivier, daar de rivier al lange tijd droog staat.

Volgens deze informatie stamt de naam “NDAO” af van de naam van een klein eiland, dat op de geografische kaart ligt ten zuiden van het eiland Timor, inclusief het Regentschap Rote-Ndao, maar gescheiden van het eiland Rote, dat behoort tot Barat Daya Pulau Rote.

Volgens volkeren uit het westen (Portugezen – Hollanders – Duitsers e.a.) kwamen Indonesische ingezetenen van het kleine eiland “NDAO”, naar middelen van bestaan zoeken als zeevissers, bevarend de Sawuzee (gelegen tussen de eilanden Timor, Sumba en Flores) en zijn zij aangespoeld op het zuidstrand van het eiland Flores, gelegen aan de baai Ende.

In de baai Ende, om precies te zijn ongeveer 1 km van de stad Ende van nu, kwamen die vissers aan land en bouwden hutten als plek om te rusten en te schuilen gedurende de periode dat het klimaat het onmogelijk maakte om terug te gaan naar hun dorp op het eiland “Ndao”.

In die historische beschrijving zien we vervolgens dat de kust van het eiland “NDAO” aanvankelijk illegale bouwsels zag als hut voor de vissers, maar dat dit verandert en een dorp wordt, dat de vissers “Kampung Ndao” noemen en inrichten met permanente bewoning.

Nu is de bevolking van deze kampung, niet meer alleen afkomstig van het eiland “NDAO”, er zelfs geen Ndao-mensen zijn, maar zijn ze vervangen door nieuwe bewoners uit Bima, Makasar, Flores, die de meerderheid vormen van onze broeders en zusters die niet katholiek maar islamiet zijn.

Ndao is steeds bekend en bloeiend vanaf het moment waarop de katholieke pater-missionaris in 1926 met pionier Pater Gerard van Velzen SVD, voet aan wal zette op het eiland Ndao en een school oprichtte: de Schakelschool.

Juist dit verhaal van Ndao is beschreven door musicus frater M. Plechelmo in een lied met de tekst van dhr. Markus Mulu, beiden leraar aan dezelfde school op het eind 50er - begin 60er jaren, met de titel: Hymne NDAO.

1 Ndao...., Ndao...., Gij
Gij zijt een sieraad
aangespoeld, op het strand ... aangespoeld, op het strand
ik heb heimwee....als ik naar vreemde landen ga
ik heb heimwee....als ik naar vreemde landen ga

2 Ndao...., Ndao...., Gij
Gij lichtstraal van de zon
overpeinzing ... overpeinzing ... overpeinzing van de geest
afleiding als we narigheid hebben
afleiding als we narigheid hebben

(Opmerking: Als u naar Ndao komt, luister dan naar dit lied, gezongen door het koor van de Hogere Middelbare school van de fraters in Ndao – Ende).

III. Beknopte historie van de gemeenschap van het fraterhuis St. Aloysius in Ndao

De geschiedenis van het ontstaan van de gemeenschap van het fraterhuis St. Aloysius in Ndao-Ende is niet denkbaar zonder de rol van de Nederlandse frater-missionarissen, die als eersten de grondslag vormden door gewoon de vleugels van het werk van de Congregatie van fraters van O.L.Vr. van het H.Hart in Indonesië uit te slaan.

Aanwezigheid van deze gemeenschap komt voort uit een lange droom en uit commitment van de eerste frater, en nu werkelijkheid werd en vervolgens van de historie van de Congregatie deel uitmaakt van de gemeenschap van het eiland Flores in het algemeen en van het Regentschap Ende in het bijzonder. Een gebied, gezegend door de Heer met de drie gekleurde Kelimutu-meren, een regio waar toeristen aankomen, maar waar heden ten dage deze regio nog niet optimaal benut wordt.

De gemeenschap van het fraterhuis St. Aloysius in Ndao-Ende staat in het Jaarboek Provincie Indonesië beschreven met de officiële oprichtingsdatum 26 november 1948.

De aanwezigheid van de gemeenschap begon als hulpmiddel van Pater Cornelissen SVD, die toen - als Inspecteur van de missiescholen op het eiland Flores - een frater als leraar wenste te laten komen, een lid van de Fraters van Utrecht. Op 22 augustus 1947 nam pater Cornelissen daarom het initiatief om door middel van een schrijven contact op te nemen met frater Superior Athanasius BHK, om te proberen aan zijn verlangen te voldoen en te vragen om fraters op Flores te laten komen missioneren. Er kwam reactie op de genoemde aanvraag en alhoewel met twijfels, uiteindelijk vaardigde frater Superior Athanasius een lid van het Hoofdbestuur af als vertegenwoordiger om naar Ndao-Ende te gaan. Het was frater Montfoort, die net begon als Overste van de gemeenschap van het fraterhuis Sint Andreas in Palembang. Met de komst van de afgevaardigde frater Montfoort naar Ndao, begint het pad van het werk van de Congregatie van de fraters van O.L.Vr. van het H.Hart in Ende, Flores, NTT.

Doordat de frater-missionaris een hard werkende pionier met goede ideeën was, ontstonden er zichtbaar goede veranderingen, niet alleen materieel gezien, maar ook inhoudelijk en dit gaat nog steeds door. Verandering en verbetering hebben invloed op een groot deel van het opvoedingswerk op Flores speciaal en op NTT in het algemeen, zodat meedoen bepalend is voor de gang van het werk der Congregatie tot heden ten dage toe.

IV. De fraterscholen en hun internaten in Ndao

De aanwezigheid van de lagere (SMP) en de hogere middelbare school (SMA) van de fraters in Ndao geeft antwoord op vragen naar de historie. In het kort gezegd: de SMPK van de fraters in Ndao is het antwoord op de vraag naar het begin van het werk van de Congregatie van de fraters van O.L.Vr. van het H.Hart op Flores en wel op 1 augustus 1948. Voor Ndao-Ende wordt gekozen als antwoord op de vraag van bisschop Hendrikus Leven SVD op voorstel van pater Cornelissen SVD, als inspecteur en onderwijs-pionier van de katholieke scholen op het eiland Flores.

Op 27 maart 1947 bezocht frater Montfoort BHK veel plaatsen op het eiland Flores o.a.: Ndao-Ende, Toda Belu, Mataloko, Ngada, Ruteng in Manggarai en Larantuka op Oost Flores. Van de bezochte plaatsen werd uiteindelijk Ndao-Ende gekozen als plaats om te werken en werd begonnen met het oprichten van een gemeenschap van de fraters. Ondanks dat de fraters al met de gemeenschap St.-Aloysius begonnen waren, hadden ze nog geen eigen school.

Nieuw was in 1949 dat de SMPK in Ndao beheerd ging worden door de fraters met frater M. Theodardus Klarenbeek als eerste directeur. Daarentegen de SMAK in Ndao van nu is voortgekomen uit de school, die de functie had van kweekschool – en vervolgens werd het de kweekschool A in 1989. In 2014 bestaat de SMAK Frateran Ndao precies 25 jaar.

Al sinds antwoord van de pioniers onder de frater-missionarissen tot het stichten van de school als opleidingsinstituut, begon men vrij plotseling ook met het oprichten van een internaatshuisvesting voor leerlingen. De internaatfunctie van het gebouw was in die tijd uitstekend voor leerlingen, die van andere steden kwamen of uit de desa's, die hun opleiding wensten te ontvangen op de scholen van de fraters. De verdere ontwikkeling van dat internaat werd belangrijk, omdat naast het dienen als verblijfplaats gedurende de onderwijsjaren op school het internaat ook een opvoedingsorganisatie werd ter ondersteuning van de opleiding op school en ook fungeerde als plaatsvervangende c.q. vertegenwoordiging van de ouders zolang de kinderen naar school gaan.

Gezien het bovenstaande is het gewenst dat een internaatleider competent is en professioneel geschoold, zoals de leraar van de school "professioneel en competent" dient te zijn. Hierin ligt ook dat onze scholen in Ndao-Ende: SMPK en SMAK gekozen hebben voor twee internaten: een internaat voor de jongens van de SMPK en een internaat voor de jongens van de SMAK in Ndao-Ende.

De twee internaten hebben de maximale capaciteit van 300 jongens, met de volgende aantallen, respectievelijk 200 en 100 leerlingen

maximaal. Voor het volgende leerjaar 2013-2014, telt het internaat van de SMPK 100 en het internaat van de SMAK dan 81 jongens. Elk internaat heeft twee van onze fraters, namelijk:

Internaat van de SMPK: Frater M. Petrus, geholpen door Frater M. Bernard;

Internaat van de SMAK: Frater M. Ubaldus, geholpen door Frater M. Tarsisius.

Aantekeningen

Allang zijn er verlangens om een internaat SMPK en SMAK in Ndao voor meisjes op te richten, maar omdat de financiële middelen ontbreken zijn deze verlangens nog niet geconcretiseerd. De grond is er wel en behoort tot het bezit van de Stichting St. Yosef, maar de financiële middelen om te bouwen zijn er niet. Door het ontbreken van het gewenste internaat voor meisjes, hebben belangstellende meisjes minder mogelijkheden dan de jongens, die in een internaat kunnen verblijven.

"Oogst is inderdaad groot, maar werkers zijn er weinig". Dit vraagt aan de eigenaren van de oogst, dat hij professionele werkers zal zenden om het werk van de Heer uit te voeren.

Sinds de oprichting in 1948 van de SMPK in Ndao, telt deze ongeveer 15.600 oud-leerlingen; de SMAK daarentegen sinds de oprichting in 1989 tot in 2013 ongeveer 3.654 oud-leerlingen.

V. Profiel van de gemeenschap van het fraterhuis St. Aloysius in Ndao-Ende in 2013

Profiel van de gemeenschap van de oprichting in 1948 tot en met 2012 is zeer gevarieerd geweest. Omdat wij in dit schrijven niet alles kunnen weergeven, geven wij alleen de stand van zaken vanaf juli 2013:

A. Naam gemeenschap: Fraterhuis Sint Aloysius te Ndao-Ende

B. Oprichting : 26 november 1948

C. Adres : Jl. Imam Bonjol No. 39 Ndao-Ende 86301
Flores – NTT

D. Huisbestuur : 1. Fr.M. Sarto BHK, Overste
2. Fr.M. Aquino BHK, Plv. Overste

E. Leden van de gemeenschap:

1. Fr. M. Sarto BHK (75 jaar)
 - Hoofd van de afdeling Yayasan Mardi Wiyata
 - Directeur SMAK Frateran
 - Muzikleraar SMAK Frateran
2. Fr. M. Aquino BHK (35 jaar)
 - Directeur SMPK Frateran
 - Leraar Engels
3. Fr. M. Ferdinandus (52 jaar)
 - Procurator gemeenschap en 2 internaten
 - Penningmeester Onderafdeling Yayasan Mardi Wiyata
 - Speciale zorg afdeling vee (ong. 20 varkens)
4. Fr. M. Petrus BHK (46 jaar)
 - Leraar SMPK
 - Hoofd internaat van de SMPK
 - Buitengewoon Docent aan de te openen universiteit van van de stad Ende en omgeving
5. Fr. M. Yuvensius BHK (33 jaar) (*overleden 29 juli '13, red.*)
 - Assistent penningmeester van de afdeling van Yayasan Mardi Wyata
 - Assistent procurator van de gemeenschap en de internaten
6. Fr. M. Adolfus BHK (33 jaar)
 - Studie Indonesisch aan de Universiteit Flores in Ende
 - Seretaris FKRR – Ende (Forum Religieus Werk van de Congregaties)
7. Fr. M. Ubaldus BHK (31 jaar) Senior aspirant
 - Studie geschiedenis aan de Universiteit Flores in Ende
 - Hoofd internaat van de SMAK
 - Bijbelwerkgroep in de stad Ende.

8. Fr. M. Tarcisius BHK (28 jaar) Junior aspirant
 - Assistent hoofd van het internaat SMAK.
9. Fr. M. Bernard BHK (26 jaar) Junior aspirant
 - Assistent hoofd van het internaat SMPK Ndao.

Aantekening: gemeenschap fraterhuis Sint Aloysius wordt geholpen door 7 medewerkers.

F. Activiteiten die opgepakt worden in de gemeenschap van het fraterhuis Sint Aloysius:

Hierboven, beschreven in paragraaf IV, is reeds verteld volgens welke grote vlucht het werk door fraters heeft genomen op het pad gebaad door frater-pioniers. In 2013 beheren de fraters van de gemeenschap van Ndao nog de scholen en internaten met inbegrip van de volgende details:

1. SMPK Ndao met totaal leerlingen j/m van 518 personen. Geleid door 31 leraren (inclusief twee fraters) en geholpen door krachten van het administratiekantoor en de schoonmaakservice, totaal 10 personen.
2. SMAK Ndao met het totaal van leerlingen j/m 540 personen. Geleid door 42 leraren (inclusief 1 frater) en geholpen door krachten van het administratiekantoor en de schoonmaakservice, totaal 10 personen.
3. Het jongensinternaat van de SMPK met 100 bewoners, beheert door 2 fraters en geholpen door medewerkers in het internaat zoals kok of in de schoonmaakservice.
4. Het jongensinternaat van de SMAK met 80 bewoners beheert door 2 fraters en geholpen door medewerkers in internaat zoals kok en de schoonmaakservice.

Aantekening: medewerkers van de twee internaten: koks en schoonmaakservide, totaal 9 personen.

G. Samenwerking van gemeenschap fraterhuis St. Aloysius Ndao-Ende met:

- Burgerlijke instanties

- Kerkelijke instanties
- Gemeenschap: algemeen, speciaal
- Andere congregaties van mannen, wellicht ook van vrouwen.

De algemene samenwerking van de community met burgerlijke en kerkelijke instanties en ook met de gemeenschap in de omgeving van het klooster zijn goed.

Leden van andere congregaties kennen de stad Ende nog niet. Als iemand informatie vraagt, bijvoorbeeld “Waar kun je overnachten?” is de reactie veelal meteen: “Eventueel in Ende”. Maar op een vraag als deze zijn er meer antwoorden mogelijk, zoals “Misschien in dit of dat klooster...”.

Een keuzemogelijkheid zou dan kunnen zijn: “Bij de community van de fraters van het fraterhuis Sint Aloysius in Ndao”.

Verdere informatie zou dan ook nog kunnen zijn: Het profiel van de community van de fraters van het fraterhuis St.-Aloysius aangeven zoals: “een vorm van geestelijk leven in een community, maar door de dagelijkse activiteiten van de fraters is er beperkte tijd en ruimte”.

VI. Tot slot

Wat volgt? Gaat de community van het fraterhuis St. Aloysius in Ndao met het werk sinds 65 jaar hier verder? Deze vraag is een belangrijke vraag, en alleen de Heer weet zeker het antwoord. Niettemin zal de Heer zijn handen niet meteen terugtrekken als wij vragen dit werk te beëindigen. De Heer heeft ons, leden van de community, als middel nodig om meer te zien dat mooi is dan alleen wat reeds 65 jaar geleden begonnen is door de frater-pioniers, en deelname in overeenstemming dienen te brengen met de ontwikkeling van het moment waarin steeds meer snel verandert, omdat de ontwikkeling van de technologie buitengewoon snel gaat. Het zou gezien kunnen worden als een tweede expressie van het tijdperk van de H. Ignatius. Een voortgezet tijdperk. “Bid en werk” en “proficiat met deze 65 jaar”.

Fraterhuis in Ndao-Ende gezien door de lens

Fraterhuis St. Aloysius

Kapel fraterhuis

Community van het fraterhuis St. Aloysius, samen met Mgr. Vinsensius Sensi Potokota – Aartsbisschop van Ende

SMPK

Jongensinternaat SMPK

SMAK

Jongensinternaat SMAK

□

Communiteit van het fraterhuis Sint Aloysius in Ndao

Bijdragen: Fr. M. Petrus, BHK
Fr. M. Aquino, BHK

Redacteurs: Fr. M. Ferdinandus, BHK
Fr. M. Sarto, BHK

vertaling: Leo Ruitenber

ZALIG KERSTFEEST EN GELUKKIG NIEUWJAAR

In de sfeer van het geluk van Kerstmis maar nu hier, wil de Heer ons nog eens toespreken en denken wij aan het vieren van Kerstmis hier met enthousiasme, in vrede en in gezamenlijkheid.

“En hierin is Gods liefde ons geopenbaard: God heeft zijn enige Zoon in de wereld gezonden, opdat we door Hem zouden leven.

Het wezenlijke van de liefde is niet dat wij God hebben liefgehad, maar dat Hij ons heeft liefgehad en zijn Zoon heeft gezonden om verzoening te brengen voor onze zonden”.
Joh. 4: 9-10.

Laten wij dank zeggen voor deze mooie tijd, waarin wij op bijzondere wijze de Geboortedag vieren van onze Heer Jezus Christus. God de Vader in de hemel zond Zijn enige Zoon om mens te worden, ten einde iedere mens die in Hem gelooft niet te vernietigen, maar eeuwig leven te schenken.

Overeenkomstig het feit dat in het Oude Verbond, het volk van Israël een schaap, dat volmaakt en niet gebrekkig was, moest slachten en als brandoffer moest opdragen, zo kon ook alleen een mens, die volmaakt was en géén gebreken had, de zonden van alle mensen afkopen, zodat de verhouding mens en de Vader weer hemels zou worden door volledig herstel.

Wij hebben dit verhaal al zo vaak gehoord, dat je geneigd bent om te zeggen: laat maar zitten, we weten het nu wel. Maar laten we beseffen dat de Heer alle dagen, dus voortdurend, aanwezig wenst te zijn in elke stap in ons leven.

Jezus heeft reeds onze zonden afgekocht op het kruishout, eens en voor altijd, zodat er voor nieuwe zonden het vrij kopen op het kruis reeds is geschied. Laten wij daarom dankbaar zijn voor de reeds ontvangen genade en deze gave optimaal gebruiken. Dan wordt onze gemeenschap heilig en stellen wij behagen in het aangezicht van de Heer, zodat wij allen zo mogelijk ons erin welbevinden. Zodat via getuigenis door ons leven, wij niet alleen privé dat heil zullen ontvangen, maar andere mensen ook daardoor kunnen genieten van eeuwig geluk.

Laten wij zoveel als wij kunnen het hart van de Heer vreugde schenken. De Heer verlangt om vriend, partner en maatje in ons leven te worden, om door ons veel zielen te bereiken uit naam van de Heer.

Laten wij allen Zijn komst begroeten, niet alleen in de viering van de liturgie en op dit feest, maar juist ook in ons hart, zodat Hij koning in ons leven wordt, Vredesvorst.

“Want God had de wereld zo lief dat Hij zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft”. Joh. 3:16.

Vanuit het diepst van mijn hart, groet ik namens de fraters van O.L.Vrouw van het H. Hart, u allen, pastores, fraters, zusters, dames en heren, bij gelegenheid van het Kerstfeest 2013 en het Nieuwe Jaar 2014. God zegene u.

□

*Malang. december 2013
frater Venansius, BHK,
Algemeen Overste*

vertaling: Leo Ruitenberg

KERSTMIS: GOD WORDT MENS

Met Kerstmis zetten we overal de Kerststal neer in kerken, kapellen, in kloosters en in de gezinnen. Zo brengen we een gebeurtenis in beeld van ruim 2000 jaar geleden. Jezus als pasgeboren kind in een voerbak met er om heen Maria en Jozef, de herders en de schapen en op een afstand de drie koningen met hun kameel. En daarbij de lichtende ster met de engel, die de blijde boodschap verkondigt: ‘Heden is u een redder geboren, Christus, de Heer.’ En in de Kerstnacht luisteren we met aandacht naar het verhaal van Jezus’ geboorte uit het Evangelie volgens Lucas.

Deze aandacht voor Jezus’ geboorte was er niet vanaf het begin. Pas Franciscus van Assisi heeft de eerste kerststal laten maken. De apostelen, de verkondigers van het eerste uur, getuigden met name van Jezus’ verrijzenis: Jezus, door mensen gekruisigd, is verrezen en Gods Zoon in kracht [zie Romeinen 1, 3]. En als Petrus een plaatsvervanger voor de apostel Judas Iskariot zoekt, noemt hij als criterium, dat deze plaatsvervanger met ons getuige moet zijn ‘te beginnen met de doop van Johannes’ [Handelingen 1, 21-22].

Marcus, het oudste Evangelie, begint met het optreden van Johannes de Doper. De evangelisten Lucas en Matteus hebben de geboorteverhalen. Maar deze verhalen zijn zó verschillend, dat er geen sprake is van een historisch verslag. Beiden komen overeen in het verkondigen van de blijde boodschap, dat met Jezus God is mens geworden. En als rond het jaar 300 het Kerstfeest wordt ingevoerd, ligt alle nadruk op de menswording van God: ‘Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond.’ [Johannes 1, 14] Dit Evangelie wordt onder ons nog steeds in de Dagmis van Kerstmis gelezen.

Hierin bestaat het bijzondere, het eigene van ons christelijk geloof. Er is geen andere godsdienst, waarin geloofd wordt, dat God is mens geworden. Er zijn wel godsdiensten, waarin mensen God worden of godenzonen. Maar andersom, dat God mens geworden is, wordt alleen onder christenen geloofd. Zelfs het volk Israel, dat geloofde, dat God zijn volk nabij is, kan dit niet geloven. De joodse leiders beschouwden Jezus' uitspraak, dat Hij de Zoon van God is, als een godslastering, waarop de doodstraf stond.

Bij Jezus' doop wordt openbaar, dat Jezus Gods geliefde Zoon is. Er klonk een stem uit de hemel: 'Gij zijt mijn Zoon, mijn veelgeliefde; in U heb Ik welbehagen.' [Marcus 1, 11] Deze stem is alleen te verstaan met de oren van het geloof, met het hart. Jezus begint daarna zijn openbaar optreden met te verkondigen: 'De tijd is vervuld en het rijk Gods is nabij; bekeert u en gelooft in de Blijde Boodschap.' [Marcus 1, 15] Met de persoon van Jezus is het rijk Gods nabij gekomen: in Jezus komt God ons nabij. In Jezus' optreden wordt duidelijk dat God liefde is. In Jezus is Gods liefde dus mens geworden: in de menselijke liefde van Jezus komt Gods liefde tot ons. 'Wie Mij ziet, ziet de Vader', zegt Jezus tegen Filippus [Johannes 14, 9].

Jezus laat zien, dat Gods liefde een vergevende liefde is. Hij is daarom juist voor zondige mensen gekomen. Hij laat deze vergevende liefde zien tot op het kruis, waar Hij bidt: 'Vader, vergeef hun, want ze weten niet wat ze doen.' [Lucas 23, 34] En Jezus benadrukt dat Gods liefde geen voorbijgaande verliefdheid is, maar een trouwe liefde is, sterker nog dan de dood. Zo legt Hij de betekenis van zijn kruisdood uit: 'Geen groter liefde kan iemand hebben dan deze, dat hij zijn leven geeft voor zijn vrienden.' [Johannes 15, 13] De kruisdood wordt hiermee het grote teken van Gods liefde. En dat deze liefde sterker is dan de dood, wordt openbaar door Jezus' verrijzenis.

De menswording van Gods liefde houdt niet op bij Jezus' dood. Nadat Johannes getuigd heeft 'het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond' vervolgt hij: 'aan wie dit geloven gaf Hij het vermogen om kinderen van God te worden'; [Johannes 1, 12]. Wie gelooft, dat God in Jezus mens geworden is, krijgt het vermogen, de Geestkracht, om kind van God te worden. Als wij als kinderen van God leven, dan woont God in onze liefde, dan wordt Gods liefde ook onder ons menselijk tastbaar. Met Kerstmis vieren we dus niet alleen, dat Gods liefde ruim 2000 jaar geleden mens geworden is, maar dat Gods liefde ook onder ons mens wordt in onze onderlinge liefde als kinderen van God.

Tegelijk moeten we constateren dat de menswording van Gods liefde nog heel gebrekkig is. Er is onder ons nog veel tekort aan liefde, nog veel liefdeloosheid, afwezigheid van God. Daarom roept Jezus ons op, om barmhartig te zijn zoals onze hemelse Vader. Tegelijk moeten we bedenken, dat deze blijde boodschap van Kerstmis voor alle mensen geldt: "Eer aan God in den hoge en op aarde vrede onder de mensen in wie Hij welbehagen heeft." [Lucas 2, 14] Datzelfde woord welbehagen klonk ook bij de Doop van Jezus. We mogen vertrouwen, dat God niemand uitsluit van zijn welbehagen, dat alle mensen geliefde kinderen van God zijn. Net als God mogen we niemand uitsluiten van onze liefde. We moeten nog heel wat werk verzetten aan gerechtigheid en vrede voor allen, om de menswording van Gods liefde meer werkelijkheid te laten worden.

Met het vieren van Kerstmis kunnen we ook bidden, dat ons verlangen vuriger en onze hoop sterker mogen worden, dat het proces van de menswording van Gods liefde verder doorgaat en dat ook wij daar een bijdrage aan kunnen geven. Dan noemt Jezus ons kinderen van God: 'Zalig die vrede brengen, want zij zullen kinderen van God genoemd worden.' [Matteus 5, 9]

□

Piet Rentinck

PELGRIMSTOCHT NAAR ISRAEL

‘U wordt op 13 november op de luchthaven Schiphol om 9 uur verwacht in vertrekhal 3 balie 32 op Schiphol Airport.’ Zo lees je en dat doe je met behulp van Daan Boonman. Daan is goed bekend met Schiphol, dus ik hoef niet te zoeken.

Ik laat u even wat meer kennis maken met de deelnemers, bijna veertig pelgrims. Het is een zorgpelgrimstocht. Dus je moet rekening houden met zeven rolstoelers, twee blinde pelgrims en wat strompelende deelnemers, waaronder mijn persoontje. En de overige deelnemers? Ze groeiden uit tot verzorgers en verzorgsters.

Maar was er dan geen officiële leiding? Natuurlijk wel. Om te beginnen waren er officiële leiders van de VNB (onthoud even: Vereniging Nationale Bedevaarten met al meer dan 100 jaar ervaring in bedevaarten). Het waren Martin Los, Mieke van Aalten, Ruud Fokker en Ehab Mozalbat, die in volgorde verantwoordelijk waren voor de vieringen, het zorghotel, projecten en lokale informatie.

Martin legde korte, leerzame relaties met de bijbel en leidde de verschillende diensten. Hij informeerde ons met zijn krachtige stem, ook in de open lucht, over de bijbelse aanrakingspunten, zodra Ehab klaar was met zijn informatie. (even tussendoor: Ehab sloot zich in Tel Aviv aan bij onze groep; hij was Arabier, getrouwd met een Nederlandse vrouw en kende veel schoonmoederverhalen). Mieke hield alles in de gaten op het gebied van de verzorging. Zo zorgde zij ervoor dat mijn blinde kamergenoot Oscar, uitgebreide hulp kreeg van haar zus Gerrie en Bep, de echtgenote van een longarts. En als kamergenoot van Oskar deelde ik in die verzorging. Ik voelde me bijna als een van de apostelen, die samen met Onze Heer door vrouwen werden geholpen tot en met het klaarmaken van onze koffers.

Ruud hield het reisschema in de gaten, organiseerde de maaltijden, en zorgde er voor dat ik mijn spulletjes terugkreeg, die een zakkenroller mij had ontfutseld!

Ehab leidde de groep bij een evenement. Voorbeeld? Het was in de geboortekerk in Betlehem overdruk. Wij zouden zeker een dik uur moeten wachten tot wij om beurten bij de Ster van Betlehem (zie plaat x) konden komen. Ehab fluisterde even met deze en zei wat tegen een ander, kwam naar ons terug en nam vijf van ons mee om aan te sluiten bij de mensen die afdaalden naar de Ster. Dan de volgende vijf. Zo had hij, naar ik schat binnen een half uur, onze groep in kleine porties door de grot geloodst, waar Jezus geboren is, terwijl de groep die vóór ons stond, pas een meter of tien opgeschoten was.

De VNB heeft ook vrijwilligers. Deze mensen betalen zelf hun reis. Maar ik heb ze niet van de andere deelnemers buiten de zorggroep kunnen onderscheiden. Ze laadden en losten de zorgpatienten om het maar eens oneerbiedig te zeggen, via een ingebouwde lift in onze reisbus met een groeiende routine: de laatste keer ging het ongeveer drie maal zo vlug als de eerste keer. En er was een dokter in ons gezelschap, die op zijn eigen rustige manier ook bijdroeg aan het hele gebeuren.

Misschien zult u vragen; “Wat hebben die blinden aan zo’n reis? Je zult je kamergenoot Oscar toch hebben moeten helpen met zich te oriënteren in jullie kamer?” Ja, maar dat hoefde ik hem maar één keer te vertellen. Maar blinden merken veel dingen op, waaraan wij gemakkelijk voorbijgaan. Een treffend staaltje daarvan gebeurde in de laatste nacht. Wij zouden om kwart voor twee klaar staan bij de bus naar het vliegveld in Tel Aviv. Twee dames kwamen niet opdagen en Ruud had zijn plan al getrokken om in dit noodgeval te handelen. Voordat hij dat plan kon uitvoeren, kwamen ze tevoorschijn uit de lift. Ze konden de knop naar de begane grond niet vinden. Als je in zo’n lift zit, is het ook verwarrend. De goede knop wordt aangegeven met een L en hogerop in de lift zie je wel de diverse etages aangegeven

met 1 tot en met 10, maar daar let niet iedereen op. De beide dames bleken zo tussen etage 2 en 4 op en neer gegaan te zijn. Oscar zei tegen mij: “Ik dacht al, wat doet die lift vreemd. Heel anders dan anders”. Hij had, als enige denk ik, dat eigenaardige heen- en weergezoeft opgemerkt. Hij hoort dus dingen die wij niet zo gemakkelijk horen. Voor hem is vakantie ook iets denk ik van in een heel andere hooromgeving te verkeren.

Met dit alles staan we nog steeds in Schiphol en worden langs de strengere Israelische douane geleid. Ik hoefde gelukkig met mijn hartkastje niet door de magnetisch poort.

Zo tegen half twaalf mochten wij het El Al vliegtuig in. El Al heeft meerdere toestellen van hetzelfde type met 192 zitplaatsen in de businessklas en de economyclass. Ze vliegen tussen Tel Aviv en ik denk zo’n twintig Europese steden. Ik heb geen directe lijnen gezien richting Amerika, maar dat zegt niets natuurlijk. Er zitten veel Joden in ons vliegtuig met zwarte hoeden en lange bakkebaarden (in Jeruzalem heb ik een jochie van een jaar of vier gezien, die ze aan het kweken was namens zijn ma). Ik zat aan het middenpad, had overigens niets aan een raamplaats, want we zaten meteen behoorlijk ver boven de wolken.

Als je van de Nederlandse tijd over wilt stappen naar de Israelische tijd, moet je een uur bijtellen. Heel eenvoudig, dus ik heb mijn horloge niet bijgesteld. Toen we dus tegen vijven landden in Tel Aviv, was het al aardig donker. We werden gewaarschuwd om op vragen van de douane zo kort mogelijk te antwoorden. Bijvoorbeeld: “Heeft u uw koffer zelf ingepakt?” Antwoord: “Ja”. Vragen als: “Waarom bent u naar ons land toegekomen?” zijn mij in elk geval niet gesteld, dus daar hoef ik in dit verslag ook geen antwoord op te geven. Wij werden in een autobus van Tel Aviv naar ons hotel in Nazareth gebracht. Deze rit duurde meer dan een uur en Ehab maakte van de gelegenheid gebruik om ons een en ander over Israel te vertellen. Ik heb geen aantekeningen kunnen maken, maar zag wel dat verschillende medepelgrims steekwoorden op hun handkastjes indrukten. Een van de informaties

had betrekking op de geschiedenis van Israel. Je moet je voorstellen dat op de meeste heilige plekken kerken zijn verschenen en dat veel van deze kerken in de loop der eeuwen zijn vernield of soms verbrand, en er weer andere kerken en moskees voor in de plaats zijn gekomen. Denk alleen maar aan de Romeinse overheersing van 63 voor Christus tot 135 na Christus. Daarna komen de Byzantijnen tot het jaar 638, de Arabieren tot 1099, de Kruisvaarders tot 1291, de Mamelukken tot 1516, de Ottomanen tot 1917, het Britse Mandaat tot 1948. En haast elke periode bracht verwoestingen en opbouw mee. Wij, pelgrims, mogen dus een wirwar van situaties verwachten. Ehab heeft niet voor niets een tweejarige opleiding gehad om zijn diploma als gids te krijgen. Toen wij bij het Plaza-hotel in Nazareth aankwamen, was ik na een uitstekend diner blij naar onze kamer op de tiende verdieping te kunnen gaan. Geen aandacht voor het enorm uitgegroeide Nazaret vanuit deze hoogte. Ik heb Oskar kennis laten maken met de kamer en de indeling van deze kamer, en wilde zo spoedig mogelijk naar bed gaan. Onze beide engelbewaarders, Gerrie en Bep, kwamen intussen langs en gaven Oscar ook nog eens een stevige kamer-oriëntatie-cursus, deelden de klerenkast voor ons in . . . Toen echt naar bed.

□

Frater Isidorus Nieland

De heilige Petrus in de aankondigingskerk van Nazareth als illustratie van wat er zoal door de eeuwen heen kan gebeuren: gehavend en wel, maar de Kerk is nog heel.

Nazareth in vogelvlucht, en dan zie je nog maar een klein gedeelte. Was Nazareth geen gehucht, denk je dan?

Foto van de hele groep in Jeruzalem. Tweede van links boven is Oscar met rechts naast hem onze engelbewaarder Bep. Links voor mij staat Martin Jol, onze geestelijke begeleider. Links van hem met rode overhemd Ruud Fokker. Rechts van mij (iets lager) Mieke van Aalten met haar moeder. Helemaal rechts boven staat Ehab Mozalbat, onze gids. Links naast hem in de tweede rij Gerrie Hofs, onze andere engelbewaarder.

de pen doorgeven

Begin november vroeg frater Johan mij een stukje te schrijven in het blad

Het moest geen levensverhaal zijn maar een stukje uit het alledaagse leven.

Ik zal u dus besparen dat mijn naam Baan een streeknaam is uit Bodegraven. Ik zal u niet belasten met het feit dat Elly, mijn vrouw en ik (ongewild) geen kinderen hebben, wel een hond en een poes.

Ook zal ik u niet vertellen dat ik mijn loopbaan ben begonnen in de Rotterdamse haven, daarna servicemonteur ben geworden voor ziekenhuisapparatuur. Voorts ambtenaar ben geworden en de laatste 20 jaar voordat ik in het klooster ben gaan werken, personeelsfunctionaris ben geweest in de gemeente Driebergen. Dat ik het reuze naar mijn zin heb in het klooster, maar nu wel angst heb voor mijn baantje. Nee niets van dit alles. Een alledaags verhaal, maar één met een glimlach en waar gebeurt.

Ik ben opgegroeid in Rotterdam-Zuid in één van de vele portiekwoningen die net na de oorlog uit de grond zijn gestampd. Wij leefden dus met acht gezinnen in één portiek. Wij, mijn vader moeder, broer en ik woonden op de 2e etage in een driekamer huis dat zeer gehorig was. Onder ons woonde een alleenstaande oudere vrouw, mevrouw Stroband die veel klaagde over onze herrie. Telkens als mijn broer of ik een deur te hard hadden dichtgedaan, moest mijn moeder de klacht ontvangen. Vervolgens moesten wij ons excuus aanbieden en kregen een stukje chocolade van mevrouw Stroband. Wij liepen op kousenvoeten en gegil of ander lawaai was uit den boze. Het werd zelfs zo erg dat wij s'avonds bij een kleine boodschap de wc niet meer mochten doortrekken. Dat werd dan éénmaal gedaan door het familielid dat als laatste naar bed ging.

Ik zal zo'n 14 a 15 jaar zijn geweest (mijn broer was toen al het huis uit) dat ik op een avond als eerste naar bed ging. Alle deuren van het huis kwamen uit in een halletje.

Ik lag dus in bed maar was nog wakker toen ik mijn vader naar de wc hoorde gaan en mijn moeder zeggen: "Koos trek nog maar niet door, want ik moet ook nog."

Toen mijn vader zijn kleine boodschap had gedaan en naar zijn slaapkamer was gegaan, ben ik vliegensvlug uit mijn bed gesprongen, de deur zachtjes opengemaakt, zo ook de deur naar de wc, ben gaan zitten en heb in een recordpoging een grote boodschap gedaan. Billen niet afgeveegd voor het effect en weer zachtjes naar mijn slaapkamer gegaan en afgewacht.

Na enkele minuten ging mijn moeder ook naar bed, maar eerst naar de wc.

Waar mevrouw Strobant ongetwijfeld wakker van is geworden zijn de woorden van mijn moeder:

"GETVERDERRIE, KOOS, WAT BEN JIJ EEN VIESPEUK."

□

Baan Euser

*en
de
pen
geef
ik
graag
door
aan
Joke*

Willigenburg

Een Kerst- en Oudejaarsboodschap

Thema:

“KOM, O VREDEVORST” (Jes. 9:5)

Het kerstfeest, de herdenking van de geboorte van Jezus Christus de Verlosser op deze aarde, wordt ook nu weer gevierd. Het is de incarnatie van het Woord Gods in de mens Jezus Christus, de Vrededorst. Zijn komst werd door de engelen vol vreugde aan de herders verkondigd; een eenvoudige groep mensen die in die tijd aan de rand van de samenleving leefde. (Luc. 2: 8-12).

Deze jubelende verkondiging is ook nu nog een bron van vreugde voor ons. De profeet Jesaja voorspelde de geboorte van Jezus de Vrededorst te midden van de mensen. Hij voorspelde dat het Kind dat geboren zou worden een Messias zou zijn, genaamd de 'Wonderbaarlijke Raadgever', omdat Hij een bovennatuurlijk wonder was die perfecte wijsheid bezat en daarom het geheim van de volmaakte verlossing zou kunnen onthullen. Hij zou 'de Machtige God' genoemd worden (Kol. 2:9, Joh. 1:1.14). 3). Hij wordt ook de 'Eeuwige Vader' genoemd omdat de Messias is gekomen niet om de Hemelse Vader te introduceren maar omdat Hijzelf voor Zijn volk tot in eeuwigheid een Vader zal zijn die Zijn kinderen liefdevol beschermd en in hun noden voorziet (Psalmen 103:3). Hij is een Vrededorst omdat zijn bewind vrede brengt voor de mensheid, door verlossing van zonde en dood (Rom. 5:1, 8:2)

Dit jaar vieren wij het kerstfeest in dankbaarheid voor alle vreugde en verdriet die wij in ons leven als congregatie hebben mogen ervaren, ons angstig en hoopvol streven inhoud te kunnen geven aan ons leven als religieuze fraters. Dit jaar vieren wij dit blijde feest in een sfeer van ongerustheid vanwege de situatie en conditie waarin onze congregatie zich op dit moment bevindt.

➤ Wij zijn geroepen om te midden van de maatschappij ware getuigen te zijn opdat door onze levenswijze jongeren zich aangetrokken voelen tot de gemeenschap van de fraters 'Bunda Hati Kudus', en zich erbij aansluiten. Het is een punt van zorg dat het aantal kandidaten dat zich bij onze gemeenschap aansluit, jaar op jaar minder wordt. Wij worden geroepen om in het bijzonder te bidden voor de religieuze roeping als frater, naast alle concrete pogingen om de congregatie bij jongeren te introduceren. Zoals de engelen de geboorte van Jezus verkondigden, zo worden wij geroepen om zo veel mogelijk mensen kennis te laten maken met het vreugdevolle bestaan van een frater religieus, in het bijzonder door onze charitatieve werken in het onderwijs.

➤ Wij zijn geroepen ons te verbinden aan onze religieuze geloften want die waren een vrije keus, afgelegd zonder enige dwang. Deze geloften verwezenlijken wij in een duidelijke levenshouding zoals helder uitgelegd in de Constituties; ons gezamenlijk kompas en houvast in ons leven als fraters. Wij willen gehoorzaam, arm en zuiver zijn naar het voorbeeld van Jezus. Dit jaar willen wij de nadruk leggen op de beleving van gelofte van armoede waar van ons gevraagd wordt dat wij ons 'vrijwillig beperken in het recht om persoonlijk te beschikken over materiële zaken'. (Const. art. 31). Net als de Emmanuel die God is maar vrijwillig mens werd, willen wij ons ledigen en solidair zijn met de eenvoudig levende mens.

➤ De Vredevorst werd geboren in een kleine gemeenschap (het gezin van Jozef en Maria), midden in een gemeenschap van herders. De vreugde over de komst van de Vredevorst; de geboorte in deze gemeenschap, verdient het om gevierd te worden in gezamenlijkheid: alle wezens dienen te zingen tot Gods eer vanwege deze geboorte. Het is deze levenshouding die wij in onze gemeenschappen moeten laten groeien. Een levenshouding van lof en dankzegging, in gezamenlijke of persoonlijke gebeden, heilige vieringen en de een praktijk van gezamenlijke ascese.

Een gemeenschap moet dus een bron van vreugde zijn waar alle leden mogen voelen dat zij geaccepteerd worden en kunnen groeien; een plek waar zij zich kunnen ontwikkelen en gelukkig worden. Dit is het karakter van een gemeenschap: het is een school voor het leven. Hopelijk zal dit kerstfeest ons, die het eigenbelang voor hebben laten gaan, doen inzien hoe belangrijk het samen delen in een gemeenschap wel is, zoals de ervaring van de geboorte van de Vredevorst. De engelen prezen God met hun lofzang, de herders haastten zich naar Bethlehem en vonden er Maria, Jozef en het Kind Jezus in een kribbe. Hoe mooi is het in dit leven vreugde te kunnen delen.

Daarom zal het kersthema voor 2013 dat luidt, 'Kom, o Vredevorst' een bijzonder moment zijn waarin wij nadenken over onze levensweg als religieuze fraters. Zoals de profeet Jesaja voorspelde wordt ook van ons verwacht dat wij blijven vragen om en hopen op de komst van de Vredevorst die gerechtigheid brengt in ons dagelijks leven. De vreugde van het kerstfeest is ook een gelegenheid om nogmaals na te denken over de betekenis van de komst van Christus: Hij die voor ons geboren werd; Hij die werken van recht en vrede in de wereld bracht, en ons tegelijkertijd committeren aan de verwezenlijking van deze werken, te weten de werken van vrede binnen onze context. Wij zijn geroepen om een teken van hoop en eeuwig leven te zijn.

Laten wij tenslotte de Vredevorst in ons hart verwelkomen opdat Hij ons kan bezielen en leiden op onze schreden en in onze daden, opdat onze naasten vreugde en vrede mogen ervaren door onze aanwezigheid en werken. Ik wens u 'ere zij God in de hoge en vrede op aarde in de mensen een welbehagen'.

EEN NIEUWE NAAM, EEN NIEUW BEGIN

Wie geboren wordt, krijgt een naam die meestal door de ouders wordt gekozen. In de jaren die achter ons liggen, kreeg je als jongen vaak de naam van je vader en als meisje die van je moeder. Symbolen van nieuw leven, van voortzetting van een traditie. De stamhouder was in die tijd nog een begrip, waar met een zekere eerbied mee werd omgegaan.

Als er meer jongens werden geboren, werd het arsenaal van ooms-namen opengetrokken en bij meisjes de namen van de tantes. De invloed van geliefde heiligen is in de rooms-katholieke traditie ook niet uit te vlakken.

In die naamgeving heeft zich (onder invloed van de secularisatie?) een verschuiving voorgedaan. Ik heb wel eens beweerd dat je van twee klinkers en een medeklinker een meisjesnaam kunt maken en dat gebeurt ook. Meisjesnamen als Ida, Pia, Lea, klinken ons niet vreemd meer in de oren.

Een ander merkwaardig verschijnsel is dat namen in de loop van de jaren kunnen veranderen. Van baby, peuter en kleuter, kom je in de puberteit en groei naar volwassenheid. Je namen veranderen dan vaak mee met het ingaan van een nieuwe levensperiode. Mijn koosnaam (natuurlijk door moeder uitgevonden) was: 'Tonneke' en veranderde later in Tonny en weer later in Ton. Ook bij andere familieleden kon ik dat gewaarworden: Cisca werd Cis, Annie veranderde in An, Agnes in Ag, en Paula soms in Pauke (maar dat is dan ook de jongste van mijn zussen).

Sinds enige tijd is er in ons fraterhuis een Bijbelgroep die om de zes weken bij elkaar komt om een gedeelte van de Schrift te overwegen en te becommentariëren.

We nemen als perikoop dan het evangelie van de komende zondag (en zijn nieuwsgierig wat de predikant er dan over zal zeggen).

fr. Vincentius Payong
vertaling: Inge Kapitan

Op een vande bijeenkomsten werd gevraagd eens een tekst uit het Oude Testament te nemen.

En zo werd dan op een ingelaste bijeenkomst nagedacht over Genesis, hoofdstuk 12 tot 21.

Bij het doorlezen van deze passage viel mij de naamsverandering op van Abram in Abraham.

Ik heb eens gehoord dat in Indonesië de bewoners vaak een andere naam aannemen als er een nieuwe periode in hun leven aanbreekt. Zo kan de overgang van kind naar volwassene daartoe de aanleiding zijn, een huwelijk, het behalen van een diploma of de afsluiting van een studie.

Een nieuwe naam, een nieuw begin.

De naam 'Abraham' wordt voor het eerst gebruikt in hoofdstuk 17, waar het gaat over Sara die een zoon zal krijgen. Isaak is de zoon van Abraham, Ismaël van Abram.

Het is net alsof hiermee benadrukt wordt dat Isaak de zoon van de belofte is en niet Ismaël.

Dit zou nog meer geaccentueerd kunnen worden door het feit dat de moeder en niet de vader van Ismaël een vrouw voor hem koos, een vrouw uit Egypte (Gen. 21, 21).

Of zijn we nu te ver doorgeschoten in ons doorgronden van de Schrift?

Ook in de kersttijd gaat het in de Schrift over naamgeving (Jezus, Johannes de Doper) die het begin was van een geheel nieuwe periode in onze mensengeschiedenis.

Hoe het ook zij, laten we onze naam in ere houden door elke dag weer een nieuw begin te maken, ook nu de levensfase van de ouderdom voor de meesten van ons is aangebroken.

□

frater Ton Augustin

U ACHTERNA

Heer ik kan U niet bereiken.
Toch wil ik achter U aan.
Slechts van verre kan ik volgen.
Maar onzeker is mijn gaan.

U hebt niet de weg gewezen.
Wel gaf U de richting aan.
Daarom is mijn zoeken zwervend.
Onbekend de juiste baan.

Slordig, vaag Uw woord en eisen.
Weinig klaar geformuleerd.
Dan wat strenger, dan wat milder.
Hoe je het ook wendt en keert.

Wijst de weg, wijst U de paden.
Dat wij weten waar en hoe.
Dat wij kennen en ontwaren.
En beseffen waar naar toe.

Dan pas kan de mens U volgen
Als hij alles helder ziet.
Met de Bijbel in zijn broekzak,
vindt hij weg en richting niet.

In het duister van Uw Woorden,
trokken wij achter U aan.
Wisten niet wat u bedoelde,
in dit mistige bestaan.

Wil niet wachten tot de avond,
als de beelden zijn vervaagd.
Als de kansen zijn verkeken,
en geen mens zich buiten waagt.

Spreekt tot ons in klare woorden.
Als een vader tot zijn kind.
Niet bestraffend, niet belerend,
zo dat het de finish vindt.

□

Theobaldus

uit : **DE VIERKLANK**
nr.45, 6 nov. 2013

FELICITATIES VOOR BRILJANTEN BRUIDSPAAR

door Guus Geebel

Zondag 3 november was het vijfenzestigjarig geleden dat heer en mevrouw Versteegh-Koch in IJsselstein in het huwelijk traden. Hij was toen 23 en zij 27 jaar. Locoburgemeester Herman Mittendorff kwam het echtpaar op 4 november in Fraterhuis Sint Jozef in De Bilt feliciteren met dit bijzondere huwelijksjubileum.

Het briljanten echtpaar met locoburgemeester Herman Mittendorff.

Christine Koch is geboren en getogen in IJsselstein. Zij ging naar de kweekschool in Brabant en werd tot haar huwelijk onderwijzeres. In Utrecht gaf ze les op een school waar ook kinderen zaten die uit de ouderlijke macht ontzet waren. Het was een arme school waar nog met een leetje gewerkt werd. Om de achtergronden van die kinderen beter te leren begrijpen volgde ze een cursus maatschappelijk werk in Utrecht. Daar ontmoette ze haar latere echtgenoot, die ook op de cursus zat. Ries Versteegh is een echte Utrechter. Zijn werkzame leven was hij ambtenaar bij de gemeente Utrecht. Hij sloot bij zijn pensionering zijn carrière af als chef personeelszaken.

Glunderen

Het echtpaar kreeg vijf kinderen, vier jongens en een meisje. Er zijn zeven kleinkinderen. 'De kinderen zijn allemaal heel goed terechtgekomen', vertelt Ries Versteegh trots. De zonen werden huisarts, hartchirurg en aalmoezenier in het leger. De jongste zoon ging naar de TU Delft en de dochter werd analiste in het ziekenhuis. 'De hartchirurg kwam net gisteren terug uit Suriname waar hij een weeklang operaties uitvoerde', vertelt Christine. 'Als ik bij mijn cardioloog kom zegt hij tegen zijn collega: Kijk wie er nu binnenkomt. Dat is nou de moeder van de topchirurg van Nederland. En dan zit ik te glunderen.'

Felicities

Het echtpaar Versteegh woonde vanaf de bouw van de woningen aan de Alfred Nobellaan in De Bilt. Sinds een half jaar bewonen ze een appartement in het fraterhuis, waar de broer van mevrouw Versteegh lange tijd heeft gewoond. Ze gingen wekelijks bij hem op bezoek dus kenden ze het huis goed. Het echtpaar is redelijk gezond. Er waren felicitaties namens Koning Willem-Alexander, de Commissaris van de Koning en bloemen van de gemeente.

□

15 JAAR WONEN OP KANALENEILAND

Als je hoort dat er iemand woont in een laan dan gaan je gedachten uit naar een prachtige weg omzoomt met aan weerszijden prachtige bomen. Het dichte bladerdek laat weinig licht door. Nog mooier zou zijn een dubbele rij bomen.

Hoe anders is de Cabrallaan. Het is een afgesloten pad met een breedte van 9,5 trottoirtegel, dus zeg maar 2.85 meter. Helaas groeit er geen enkele boom.

Vijftien jaar lang, om precies te zijn, vanaf 21 december 1998, woon ik op nummer 13.

Het Kanaleneiland is een behoorlijk grote wijk en de bevolking is een mengeling van vele, vele mensen van buitenlandse afkomst. Een samenstelling van vele culturen. Van de ene kant boeiend, maar ook van de andere kant soms bedreigend.

In de 10 woningen die in de Cabrallaan staan wonen er 7 families afkomstig van diverse nationaliteiten. Er is buiten de toevallige ontmoetingen op straat of in de supermarkt weinig contact onderling. Wel is er altijd de hulpvaardigheid bij kleine probleempjes, zoals het niet starten van de auto of wegbrengen van tuinafval etc. De wijk waarin ik woon is een rustige wijk. Er is weinig geluidsoverlast. Wat aan autoverkeer in de wijk komt is alleen bestemmingsverkeer.

Voor mij is het heel plezierig wonen in de mooiste wijk van Nederland.

□

Fr. Wim Heister

ZEVEN PELGRIMSTOCHTEN OVER WALCHEREN

In onze rubriek Bedevaarten gaan we deze keer naar Zeeland en wel naar het (schier)eiland Walcheren. Niet om daar een bedevaarts rondgang of processie mee te maken, maar om de schijnwerper te richten op het initiatief om op Walcheren een serie van zeven pelgrimstochten te houden, verdeeld over twee jaar. Het idee voor deze pelgrimstochten komt vanuit de Protestantse Oostkerk in Middelburg en de plannen zijn uitgewerkt en gerealiseerd door mevrouw Bep Huijbregtse en de heer Henk Goudzwaard. Beiden hebben een leidende rol bij de voorbereidingen en het verloop van de pelgrimstochten.

Het feit dat de pelgrimstochten op Walcheren worden gehouden vanuit de Protestantse gemeente bewijst ook nu weer dat pelgrimstochten niet alleen van alle tijden zijn maar ook van alle religies, wel is de doelstelling van een bedevaart verschillend.

In de katholieke traditie betreft een bedevaart een reis naar een plaats waar een heilige wordt vereerd, dikwijls Maria. In andere religies is het doel van de pelgrimstocht weer anders. Denk bijvoorbeeld aan de grootse pelgrimage naar Mekka, of de bedevaart naar het Franse Taizé die vele duizenden jongeren jaarlijks maken als de 'Pelgrimage van Vertrouwen.'

Doel van het pelgrimeren

Organisator Henk Goudzwaard vertelt: "We hebben een pelgrimsboekje laten drukken met beschrijving van de routes en daarbij wordt informatie gegeven over de bijzondere locaties en de kerken die we passeren. Maar we laten de deelnemers ook delen in de

gedachten achter de pelgrimstochten. Onze doelstelling van de pelgrimstochten is bijvoorbeeld om de mensen in contact te brengen met het idee van pelgrimeren, hen kennis te laten maken met het prachtige landschap en de vele mooie kerken van Walcheren. Maar het pelgrimeren is meer. Waar het vroeger een boetedoening of een verering was, is de moderne pelgrim op zoek naar hogere spirituele waarden. Pelgrimeren is dan ook niet alleen maar wandelen, het is veel meer een bezinnen op levensvragen en op jezelf."

In het pelgrimsboekje lezen we:

De kracht van pelgrimeren - van 'wandelen onderweg' zijn - is om de verbinding met de rijkdom van het leven te ervaren. Deze verbinding is de basis van gezondheid en vitaliteit. Al lopend is er volop tijd en ruimte je eigen levenservaringen toe te laten, te verwerken, tot rust te komen. Je kunt jezelf weer ontdekken. Vragen komen tijdens het wandelen in de stilte en de schoonheid van de natuur naar voren en kunnen worden onderzocht. 'Wat wil ik in mijn werk', 'wie wil ik zijn in relatie met anderen', 'hoe ziet mijn relatie met God eruit'?

Als je zoekt naar het goede in anderen, ontdek je het beste in jezelf.

De natuur, de ontmoetingen tijdens het wandelen, de gesprekken, de rust, de bezinning. Het zijn elementen die thuis horen bij een pelgrimstocht. Tijdens de tochten kun je mensen leren kennen, nieuwe ervaringen opdoen, maar het is ook goed om eens zwijgend te lopen en in stilte te overpeinzen. Dat is voor iedereen een bijzondere beleving. Vaak is dat ook een goede basis om daarna gedachten uit te wisselen en gesprekken met tochtgenoten te hebben. Of om iets op te schrijven of te tekenen. De mooie natuur en enkele kunstvoorwerpen die we onderweg tegenkomen zijn vaak ook een uitnodiging tot persoonlijke reflectie en inzicht. Door het onderweg zijn met elkaar ontstaat een groter perspectief. Het leven na een pelgrimsreis is dan ook altijd anders dan het leven ervoor!

Zeven routes van 10 km

Het is de bedoeling om over een periode van twee jaar op zondagmiddag zeven pelgrimstochten te lopen, bestaande uit zeven routes van elk ongeveer 10 km. De routes gaan zoveel mogelijk over paden en niet over de openbare weg. Soms gaat de tocht gedeeltelijk over het strand of over een pad langs het water.

Het plannen van pelgrimstochten op Walcheren heeft niet toevallig tot zeven tochten geleid. De kaart van Walcheren leert namelijk dat een rondgang over het schiereiland 70 km is. Verdeeld over zeven zondagdagen betekent dat, dat per wandeling ongeveer 10 km afgelegd kan worden, een afstand die een gemiddelde wandelaar gemakkelijk in een middag kan lopen. Bovendien is het getal 7 symbolisch voor de pelgrimage omdat het getal ook in de Bijbel nogal eens voorkomt.

Gestart in april 2013

Op 14 april dit jaar was de start van de zeven pelgrimstochten over Walcheren. Het aantal deelnemers overtrof de verwachtingen want er meldden zich 80 mensen. Inmiddels zijn er dit jaar vier tochten geweest en door het grote animo is er in het voorjaar een tweede groep pelgrims gestart. Ook zij doen mee aan alle zeven pelgrimstochten. Beide groepen lopen dezelfde pelgrimstochten, maar op andere zondagen.

De eerste pelgrimstocht startte op het Abdijplein in Middelburg. Onder het geluid van de klok van de Lange Jan luisterden de pelgrims naar de laatste mededelingen en na het uitspreken van de pelgrimszegen van Saint Patrick ging men op pad:

Zegenbede van St.Patrik

De Heer is vóór u om u de juiste weg te wijzen.

De Heer is achter u om u in de armen te sluiten.

*De Heer is onder u om u op te vangen
wanneer u dreigt te vallen.*

De Heer is in u om u te troosten.

*De Heer omgeeft u als een beschermende muur
wanneer anderen over u vallen.*

De Heer is boven u om u te zegenen.

*Zo zegene u God, vandaag, morgen,
en tot in de eeuwen der eeuwen.*

De eerste pelgrimstocht ging van Middelburg naar het dorp Gapinge. Elke volgende tocht begint weer bij de kerk waar de vorige tocht is afgesloten. Zo lopen de pelgrims in zeven tochten het totale Walcherse eiland rond. De zevende tocht gaat van Vlissingen weer terug naar het beginpunt in Middelburg.

De laatste pelgrimstocht op Walcheren is gepland op zondag 28 september 2014. Deze laatste tocht zal gezamenlijk door beide groepen worden gelopen. De pelgrimage wordt daarmee gezamenlijk afgesloten.

Vespers

De pelgrimstochten eindigen steeds bij een kerk. Als afsluiting van iedere wandeltocht wordt daar een korte Vespers gehouden, die ongeveer een half uur duurt. In de vieringen zal steeds een Pelgrimspsalmen centraal staan. Iedereen is vrij om deze dienst bij te wonen. Als iemand de behoefte heeft om zich even in stilte terug te trekken, is daar zeker de mogelijkheid toe. Wel wordt gevraagd in de buurt te blijven om na afloop van de Vespers gezamenlijk afscheid te nemen en daarna huiswaarts te keren.

Opdracht

Soms wordt aan de pelgrims bij het op weg gaan een kleine opdracht meegegeven. Bij de tweede pelgrimstocht werd aan de deelnemers gevraagd om een steen te zoeken en mee te nemen. Tijdens de Vespers aan het eind van de tweede pelgrimstocht konden de pelgrims hun steentje neerleggen op een tafel voorin de Pelgrimskerk in Vrouwenpolder. Dat gebeurde tijdens het zingen van het Taizélied "Als alles duister is, ontsteek dan een lichtend vuur". Het was een heel ontroerend moment in de viering.

Financiën

Deelnemers aan de zeven pelgrimstochten op Walcheren betalen alleen een bedrag van vijf Euro voor het Pelgrimsboekje. Er zijn geen betalingen vereist voor het meedoen aan de pelgrimstochten. De organisatie wordt verricht door vrijwilligers. Omdat veel mensen toch de behoefte hebben om financieel iets bij te dragen wordt er bij de uitgang van de kerk waar de Vespers wordt gehouden, een mandje neergezet voor een vrijwillige bijdrage.

Broeders van Taizé

Het bedrag dat overblijft na aftrek van gemaakte kosten wordt overgemaakt naar een goed doel. Dat goede doel is het werk van de Broeders van Taizé. Er worden namelijk broeders vanuit Taizé uitgezonden en zij werken in Bangladesh.

Deze Broeders van Taizé organiseren jaarlijks pelgrimstochten met gehandicapten. De tochten werden voor het eerst georganiseerd in 2001. Inmiddels worden tien pelgrimstochten per jaar georganiseerd. Wat de broeders in Bangladesh willen uitdrukken is steeds weer: "Kijk hoe we elkaar nodig hebben en hoe we als christenen en moslims, gezonde mensen en gehandicapten met elkaar in gesprek gaan en van elkaar kunnen leren. Hoe kun je samen zijn met respect voor elkaars verschillen?" Een rijke verscheidenheid in de tuin van de Heer. Elke pelgrimstocht in Bangladesh is een feest van saamhorigheid en vreugde. Voor elke deelnemer geldt: je ontvangt meer dan je kunt geven.

Zij noemen dit: "Een Pelgrimage van Vertrouwen en Vriendschap".

“Pelgrimstochten kwamen als geroepen”

Op zoek naar een deelnemer aan de pelgrimstochten op Walcheren ontmoeten we mevrouw Lien Volmer. Lien is 73 jaar en vorig jaar is haar man overleden met wie ze altijd alles samen deed.

Aan haar de vraag waarom zij de tochten meeloopt en hoe zij de pelgrimstochten ervaart.

Haar antwoord: "Wekelijks wandel ik met mijn vriendin Aleida en heel vaak liepen we te dromen om ooit een Pelgrimstocht te

gaan lopen. Het bleef bij dromen totdat ik op een dag een klein berichtje zag in krant met de kop Pelgrimstocht over Walcheren. Ik heb meteen Aleida gebeld of het haar uit kwam om mee te gaan. We hoefden er niet lang over na te denken. We hebben ons meteen aangemeld en op 14 april begon de eerste tocht vanaf de Abdij in Middelburg. Ik heb inmiddels aan vier pelgrimstochten mee gedaan.

Voor mij kwamen de pelgrimstochten als geroepen. Het lopen in de prachtige natuur. Met de groep, met Aleida, of toevallig met iemand die naast je komt lopen en die zijn of haar verhaal kwijt wil aan jou. Ik vind het allemaal heel fijn en ik geniet ervan. Tijdens de pelgrimstocht loop ik ook wel graag alleen. Ik heb kortgeleden mijn liefste verloren en ik voelde mij tijdens het wandelen weer samen met hem in de wijde natuur verbonden, verwarmd door de zonnestrallen, terugdenkend aan de fijne tijd samen met onze kinderen. Het fijne gevoel met mijn man Bart in mijn gedachten, geven mij de kracht dat ik het kan, om alleen verder te gaan.

Voor mij is de wandeltocht een spirituele dag en ik wil openstaan voor de mensen waarvan je merkt dat ze even willen praten. Ik ben heel blij dat deze tochten worden gehouden en ik hoop zeker weer mee te doen met het vervolg van de drie pelgrimstochten in 2014.”

Petra de Landmeter

De Oostkerk is één van de prachtige monumenten in het historische centrum van Middelburg; het is één van de eerste kerken in Nederland die voor de Protestantse erediensten werd gebouwd in de 17e eeuw.

Tijdens de Vespers aan het eind van de tweede pelgrimstocht konden de pelgrims hun steentje neerleggen op een tafel voorin de Pelgrimskerk in Vrouwenpolder. Aan het meenemen en bewaren van die steen werd bijzondere aandacht geschonken omdat de steen een stukje van henzelf is met een bijzondere herinnering.

Pelgrimskerk in Vrouwenpolder. Vrouwenpolder was rond 1400 een belangrijke bedevaartplaats vanwege een miraculeus Maria-schilderij. De oorspronkelijke kerk werd in de 16 eeuw verwoest en in de huidige kerk 17^e eeuw herbouwd.

De Pelgrimstochten over Walcheren gaan veelal over paadjes en niet over de openbare weg. Hier wandelen de pelgrims in het natuurgebied langs de Veerse Watergang.

□

OVERHANDIGING FOTOJUBILEUMBOEK

Op 18 november jl. heeft frater Wilfried het fotoboek over het herdenken van het 140 jaar bestaan van de Congregatie aan de Algemeen Overste, frater Venansius, overhandigd, alsmede de DVD's met de foto's en de fotopresentatie. Alles van de hand van dhr. Rudo van Rooij. Juist, omdat het Algemeen Bestuur en de Algemeen Econoom bij het herdenken aanwezig waren, is dit voor hen ook van grote betekenis, temeer daar de teksten in het Indonesisch vertaald zijn door mevr. Inge Kapitan. Dit overhandigen is feitelijk het laatste wat direct met het herdenken van die 140 jaar te maken heeft. We kunnen terugkijken op een zinvol, goed en soms zelfs indrukwekkend gebeuren, waarvoor velen zich ingespannen hebben om het allemaal mogelijk te maken. Hopelijk is er ook een bemoediging vanuit gegaan om positief de komende tijd in te gaan.

□

Leo Ruitenberg

HET ONGEHOORDE HOREN!

Paul Steverink

De redactie van INKO heeft mij gevraagd een Kerstbericht te verwoorden. Wat ik geprobeerd heb is eerst zelf te begrijpen wat voor mij Kerstmis betekent en dit dan door te geven.

Kerstmis

Wat hoor ik bij het woord Kerstmis?

Geboorte van Jezus van Nazareth? of

Geboorte van Jezus van Godswege = Jezus Christus = Messias = Gezalfde = Emanuel = Immanuel = God met ons?

Bij Matteüs

Het evangelie van Matteüs 1.23 citeert de Hebreeuwse naam Emanuel of Immanuel uit Jesaja 7.14 en 8.8 als voorspelling van de komst van de Messias, in het bijzonder in de persoon van Jezus. El staat voor *God* en Immanu voor *met ons*.

Bij Jesaja

In het Jodendom worden bovenvermelde passages in het boek Jesaja letterlijk begrepen als verwijzing naar een kind, geboren in de regeerperiode van koning Achaz. Een verband met profetieën wordt niet gelegd. Gedacht wordt aan Achaz' zoon en opvolger koning Hizkia, of aan de zoon van Jesaja zelf.

Voor Christenen

betekent Kerstmis dat de Naam JHWH, Die was en is en zal zijn, zich door Jezus Christus, verbindt met onze wereldgeschiedenis, met mijn persoonlijk levensverhaal.

De zin van mijn leven is dat ik bedoeld wil zijn, ik kan niet leven met het feit dat ik er niet toe doe, dat mijn leven slechts willekeur is.

Moderne filosofen

besteden wel aandacht aan Jezus, zij zien de positieve bijdrage van het christendom aan de westerse filosofie, maar voor hen moet Jezus wel een binnenwereldse figuur blijven, los van God. Hij mag voor hen geen Christus heten, want dat deel van zijn naam brengt God de wereld binnen, '*de door Gods mentaliteit ingevette, Gezalfde, de met Gods sop van kop tot teen overgotene*' en die mag van de filosofen niet de wereld binnenkomen!

Jezus Christus

Voor Christenen echter is het essentieel dat '*Christus*' er nu juist per sé bij hoort.

Dát maakt voor hen Jezus nu juist tot Jézus, de mens die ons God doet horen, die het kloppen van Gods hart in het onze hoorbaar maakt. Niet dat christenen daarbij hun verstand op nul zetten, beslist niet; maar voorbij het rationele horen zij in Jezus het nog '*ongehoorde*' (*Goddelijke*), en daarom heet hij voor hen: Jezus Christus, die zich radicaal inzet voor het geluk van mensen, die hen grenzeloos liefheeft. Telkens overstijgt hij zijn eigen belang, rijst hij uit boven zichzelf, om zich te laten lokken door Degene Die hij zijn '*Vader*' noemt en op Wie hij vertrouwt en Wiens Boodschapper hij is.

Het Evangelie is een Blijde Boodschap

Het blijde is: dit zich ten einde toe liefdevol inzettend '*Jezusleven*', vanuit historisch oogpunt hoe armzalig en mislukt misschien ook, maakt het nog ongehoorde (God) zichtbaar en hoorbaar en schenkt ons het vertrouwen in de eindeloze trouw van God aan Jezus, ook na zijn sterven, en in Jezus voetspoor ook na óns sterven! Allereerst dáárin schuilt dat '*blijde*'

In de brief *Evangelii Gaudium*, (de vreugde van het evangelie) van paus Franciscus staat 109 keer het woord vreugde! (Trouw donderdag 28 november 2013).

Verouderde Jezustitels.

Mogelijk prikkelen oude Jezustitels ons op geen enkele manier meer omdat we er niet meer die mens in kunnen beluisteren die God hoorbaar maakte voor ons. Titels als Eniggeboren Zoon van God, Eerstgeborene van heel de schepping, God uit God, Licht uit Licht, ware God uit de ware God, geboren niet geschapen.....

Als er één tussen zit die onze gehoorzenuw raakt, wie let ons. Maar als er geen enkele tussen zit die je raakt, wat let je andere mogelijkheden te zoeken....

Durf je taalgrenzen te doorbreken

De hierboven vermelde titels ademen de geest van de tijd waarin ze ontstaan zijn. Ze vragen daarom om vervolg in de vorm van nieuwe Jezustitels waarin voor het gehoor van mensen van nu kan doorklinken dat Jezus het nog ongehoorde hoorbaar maakt. De oude titels van toen zijn nooit bedoeld geweest om 'opgezet' te worden voor de eeuwigheid. Taal is pas taal als ze telkens nieuw mag worden. Zo ontstaat een levende traditie....Jezus als Gods eerste violist.....als geliefde stem, die mij raakt, die voor mijn oren God hoorbaar maakt....als liefdevolle hulp aan mensen in nood.....als.....als.....

(Bronnen: vooral studiedagen drs. Huub Schumacher)

In deze zin wenst de Inko-redactie u een

Zalig Kerstfeest

I N H O U D

Mag ik opnieuw jouw God zijn?	Wilfried van der Poll	3
Overweging bij de Constituties	Alfons Kroese	5
Fraterhuis St.-Aloysius, Ndao-Ende	Communitie St.-Aloysius	7
Zalig Kerstfeest en Gelukkig Nieuwjaar	Venasius Edi Budi Santosa	18
Kerstmis: God wordt mens	Piet Rentinck	20
Peigrimstocht naar Israël	Isidorus Nieland	23
De pen doorgeven	Baan Euser	28
Kom, o Vredevorst	Vincentius Payong	30
Een nieuwe naam, een nieuw begin	Ton Augustin	34
U achterna	Theobaldus Geraets	36
Briljanten bruidspaar Versteegh	Guus Geebel, De Vierklank	38
15 Jaar wonen op Kanaleneiland	Wim Heister	40
Zeven Pelgrimstochten over Walcheren	Petra de Landmeter	41
Overhandiging fotojubileumboek	Leo Ruitenbergh	48
Het ongehoorde horen	Paul Steverink	49
Inhoud / Colofon		52

I N K O

onder redactie van: Johan Brummelhuis, Leo Ruitenbergh, Frits Stevens, Paul Steverink, Wim Versteeg

met medewerking van: Angelico Fennis (omslag)
Hilarius de Booij (illustraties)
Petra de Landmeter (interviews)

secretariaat: Johan Brummelhuis
Schorteldoeksesteeg 1, 3732 HS De Bilt
tel.: 030 - 69 76 237
email: j.brummelhuis@fratersvanutrecht.nl